

IV b,
Kapsel
Lindén

182

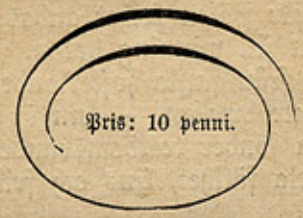
Trenne Wisor

för

Skolbarn.

af

J. A. Lindén.

Förskott G. A. Rosenblad

Åbo,
W. W. Wilén & Co:s boktryckeri,
1881.

1. Om morgonsolen i vårt land.

v. 1.

Välkommen klara morgonsol!
Från himlens sköna rand:
Att lysa upp vår mörka pol :;
Och älskadt fosterland.
Se, nattens mörka skuggor fly,
När dagens ljus begynner gry,
Från himlens sköna rand
I älskadt fosterland.

v. 2.

Vak upp mitt sköna fosterland!
Ur nattens swarta dy,
Och skåda glädt fring fjö och strand :;
Hur ljuset börjat gry.
Det ljuset lyser upp det folk,
Som blifwa will Guds fannings tolf:
Det skänker frid och tröst
I hwarje troget bröst.

v. 3.

O, du mitt finsta fosterland!
 Mitt hem i högan nord.
 Från sjö till sjö, från strand till strand ::
 Ej finns på denna jord,
 Så kärt för mig ett land — en ö,
 Som du med dina vintrars snö:
 Din sommar klar och skön,
 Som kläder marken grön.

v. 4.

Wift är du fattig uppå gull
 Och annan dyrbarhet;
 Men se, den blodbestänkta mull ::
 Har större wärdighet;
 Ty här ha våra fäder blött
 Och för din seger engång dött:
 Må deras barn också,
 I deras fotspår gå!

v. 5.

Må fridens Gud beskydda dig
 Och wara dig ett wärn!
 Mot alla dem, som wäpna sig ::
 Mot dig med stål och jern:
 Må alltid lifsens sanna ord
 Ett ljus för himmel och för jord,
 I dig få wecklas ut
 Allt intill tidens slut.

2. Glädjehymn för barn.

v. 1.

Hjertans glader will jag sjunga,
 Medan jag är uti min barndomstid;
 Med min späda mun och tunga,
 Medan mitt hjerta än njuter ofskuldsfrid;
 Och när som mitt unga bröst
 Än af lifwets kulna höst
 Ej har tynat af —
 Men klappar af de ljufligaste känslor och nöjen,
 som naturen mig gaf.

v. 2.

När den sköna wären nalkas,
 Och när naturen klädes i sin skrud:
 I den gröna stogens swalka
 Foglarna sjunga till lof och pris åt Gud:
 Så bör jag också sammalund'
 Ut af hjertat allan stund,
 Tacka Gud, som har
 Så faderligen wärdat och beskyddat mig allt ifrån
 mina första lefnadsdar.

v. 3.

Pika är det, om än hösten
 Åter bryter in, med stormar uppå haf,
 Om också sköna foglarösten
 Åter blifwer stum och blomstren falla af;
 Jag dock är lifwets wär
 Uti mina barndomsår,
 Och sjunger detsför — fri
 Och hjerteligen glader i min ungdoms sköna da-
 gar förr än de ha gått förbi.

v. 4.

Ja, min lefnads sommar lider;
 Gud, låt mig weza i wisdom och i nåd.
 Ack! hur fort mitt lif framskrider;
 Gud, styr mig Du med Din Andes wisa råd,
 Till att alltid glad och nöjd
 Sträfwa till min sällhets höjd,
 Att jag må blifwa wis
 Och söka endast det som gagnar mig och minom
 nästa, och är Dig till lof och pris.

3. Om lifwets werlande skiften.

v. 1.

Här är på jorden så werlande skiften,
 Ibland är här glädje, ibland är här sorg:
 Säll är den man, som har lärt sig af skiften
 Se, att han är på ett fåfångans torg.

v. 2.

Stadna och jordiska lustar försaka!
 Tänk på din tid! är den lång eller kort?
 Se uppå morgonens gryning tillbaka!
 Är den ej lika, som strömmen, flydd bort?

v. 3.

Kort är ditt lif, och det far som en gnista;
 O, wakna då hjerta! och tänk deruppå.
 Den dag, du ej känner, kan lifstråden brista
 Om ung eller gammal du än wara må.

v. 4.

O, ja, så är det: hjälp, Gud, mig att sträfwa,
 Till ewiga lifwet, med längtan och hopp!
 Den tid jag här nere på jorden månd' lefwa,
 Blif Du Sjelf mitt bistånd: — styr äfwen mitt lopp.

En Vers.

Nedan så börjar dagen randas,
 Efter en fellers långer natt!
 Nedan får själen frihet andas,
 Om hon sin winning derom fatt!
 O folk, från finsta fosterlandet!
 Wakna ur dwalan! — nu är tid,
 Att slita fönder träldomsbandet
 Och njuta sällhet, ljus och frid!